

ਗਉੜੀ ਪੂਰਬੀ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀਉ ॥੧੯॥ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਕ੍ਰਪੁ ਭਰਿਓ ਜੈਸੇ ਦਾਦਿਰਾ ਕਛੁ
ਦੇਸੁ ਬਿਦੇਸੁ ਨ ਬੁਝ ॥ ਐਸੇ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਬਿਖਿਆ ਬਿਮੋਹਿਆ ਕਛੁ ਆਰਾ ਪਾਰੁ ਨ ਸੂਝ ॥੧॥
ਸਗਲ ਭਵਨ ਕੇ ਨਾਇਕਾ ਇਕੁ ਛਿਨੁ ਦਰਸੁ ਦਿਖਾਇ ਜੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਮਲਿਨ ਭਈ ਮਤਿ
ਮਾਧਵਾ ਤੇਰੀ ਗਤਿ ਲਖੀ ਨ ਜਾਇ ॥ ਕਰਹੁ ਕ੍ਰਿਪਾ ਭ੍ਰਮੁ ਚੂਕਈ ਮੈ ਸੁਮਤਿ ਦੇਹੁ ਸਮਝਾਇ ॥੨॥
ਜੇਗੀਸਰ ਪਾਵਹਿ ਨਹੀ ਤੁਅ ਗੁਣ ਕਥਨੁ ਅਪਾਰ ॥ ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤਿ ਕੈ ਕਾਰਣੈ ਕਹੁ ਰਵਿਦਾਸ
ਚਮਾਰ ॥੩॥੧॥ {ਪੰਨਾ 346}

ਪਦਅਰਥ:- ਕ੍ਰਪੁ—ਖੂਹ। ਦਾਦਿਰਾ—ਡੱਡੂ। ਬਿਦੇਸੁ—ਪਰਦੇਸ। ਬੁਝ—ਸਮਝ, ਵਾਕਫੀਅਤ। ਐਸੇ—
ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ। ਬਿਖਿਆ—ਮਾਇਆ। ਬਿਮੋਹਿਆ—ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੋਹਿਆ ਹੋਇਆ। ਆਰਾ ਪਾਰੁ—ਉਰਲਾ
ਤੇ ਪਾਰਲਾ ਬੰਨਾ। ਨ ਸੂਝ—ਨਹੀਂ ਸੁੱਝਦਾ।1।

ਨਾਇਕਾ—ਹੇ ਮਾਲਕਾ! ਦਰਸੁ—ਦੀਦਾਰ।1। ਰਹਾਉ।

ਮਲਿਨ—ਮਲੀਨ, ਮੈਲੀ। ਮਤਿ—ਅਕਲ। ਮਾਧਵਾ—ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਗਤਿ—ਹਾਲਤ। ਲਖੀ ਨ ਜਾਇ—
ਪਛਾਣੀ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦੀ। ਭ੍ਰਮੁ—ਭਟਕਣਾ। ਚੂਕਈ—ਮੁੱਕ ਜਾਏ। ਮੈ—ਮੈਨੂੰ।2।

ਜੇਗੀਸਰ—ਜੇਗੀ+ਈਸਰ, ਵੱਡੇ ਵੱਡੇ ਜੇਗੀ। ਕਥਨੁ ਨਹੀ ਪਾਵਹਿ—ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਪਾ ਸਕਦੇ। ਕੈ
ਕਾਰਣੈ—ਦੀ ਖਾਤਰ। ਪ੍ਰੇਮ ਕੈ ਕਾਰਣੈ—ਪ੍ਰੇਮ (ਦੀ ਦਾਤਿ) ਹਾਸਲ ਕਰਨ ਲਈ। ਕਹੁ—ਆਖ। ਗੁਣ
ਕਹੁ—ਗੁਣ ਬਿਆਨ ਕਰ, ਸਿਫਤਿ-ਸਾਲਾਹ ਕਰ। ਤੁਅ—ਤੇਰੇ।3।

ਅਰਥ:- ਜਿਵੇਂ (ਕੋਈ) ਖੂਹ ਡੱਡੂਆਂ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੋਵੇ, (ਉਹਨਾਂ ਡੱਡੂਆਂ ਨੂੰ) ਕੋਈ ਵਾਕਫੀ
ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ (ਕਿ ਇਸ ਖੂਹ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਕੋਈ ਹੋਰ) ਦੇਸ ਪਰਦੇਸ ਭੀ ਹੈ; ਤਿਵੇਂ ਮੇਰਾ ਮਨ ਮਾਇਆ (ਦੇ
ਖੂਹ) ਵਿਚ ਇਤਨਾ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਫਸਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਨੂੰ (ਮਾਇਆ ਦੇ ਖੂਹ ਵਿਚੋਂ ਨਿਕਲਣ
ਲਈ) ਕੋਈ ਉਰਲਾ ਪਾਰਲਾ ਬੰਨਾ ਨਹੀਂ ਸੁੱਝਦਾ।1।

ਹੇ ਸਾਰੇ ਭਵਨਾਂ ਦੇ ਸਰਦਾਰ! ਮੈਨੂੰ ਇਕ ਖਿਨ ਭਰ ਲਈ (ਹੀ) ਦੀਦਾਰ ਦੇਹ।1। ਰਹਾਉ।

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਮੇਰੀ ਅਕਲ (ਵਿਕਾਰਾਂ ਨਾਲ) ਮੈਲੀ ਹੋਈ ਪਈ ਹੈ, (ਇਸ ਵਾਸਤੇ) ਮੈਨੂੰ ਤੇਰੀ ਗਤੀ ਦੀ
ਪਛਾਣ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ (ਭਾਵ, ਮੈਨੂੰ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦੀ ਕਿ ਤੂੰ ਕਿਹੋ ਜਿਹਾ ਹੈ)। ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਮੇਹਰ ਕਰ,

ਮੈਨੂੰ ਸੁਚੱਜੀ ਮੱਤ ਸਮਝਾ, (ਤਾਕਿ) ਮੇਰੀ ਭਟਕਣਾ ਮੁੱਕ ਜਾਏ।2।

(ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ!) ਵੱਡੇ ਵੱਡੇ ਜੋਗੀ (ਭੀ) ਤੇਰੇ ਬੇਅੰਤ ਗੁਣਾਂ ਦਾ ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਪਾ ਸਕਦੇ, (ਪਰ) ਹੇ ਰਵਿਦਾਸ
ਚਮਾਰ! ਤੂੰ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਸਿਫਤਿ-ਸਾਲਾਹ ਕਰ, ਤਾਕਿ ਤੈਨੂੰ ਪ੍ਰੇਮ ਤੇ ਭਗਤੀ ਦੀ ਦਾਤਿ ਮਿਲ ਸਕੇ।3।1।

ਭਾਵ:- ਪ੍ਰਭੂ-ਦਰ ਤੇ ਅਰਦਾਸਿ—ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਮੇਰੇ ਮਾਇਆ-ਮੇਰੇ ਮਨ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਦੀਦਾਰ ਬਖਸ਼ ਕੇ
ਚੰਗੀ ਮੱਤੇ ਲਾਵੇ।